

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att lagen om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd ändras så att i de fall där Europeiska gemenskapernas kommission ålägger Finland att återkräva statligt stöd som utbetalats, ska den myndighet som beviljat stödet ansvara för att stödet återkrävs. Till lagen föreslås dessutom en allmän bestämmelse om ministeriets rätt

att få och förmedla uppgifter till kommissionen i syfte att fullgöra den anmälningsskyldighet som föreskrivs i EG-fördraget. Ändringarna är nödvändiga för att säkerställa att EG-fördragets regler om statsstöd tillämpas i Finland på det sätt som gemenskapernas domstol förutsätter.

Lagen borde träda i kraft så snart som möjligt.

MOTIVERING

1 Nuläge och föreslagna ändringar

1.1 Allmänt

Lagen om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd (300/2001) har trätt i kraft den 4 april 2001. Den nya lagen ersatte den tidigare lagen med samma namn (1593/1994). Lagens syfte är att möjliggöra tillämpning av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (nuvarande artikel 88 i EG-fördraget), nedan procedurförordningen, i Finland. Lagen innehåller bestämmelser om återkrävande av stöd (1 §), anmälan om stöd (2 §), kontrollbesök hos företag (3 §) samt handräckning (4 §).

Även om procedurförordningen är direkt tillämpbar lagstiftning, kräver ett effektivt genomförande av den att åtgärder vidtas också i fråga om den nationella lagstiftningen. Syftet med lagförslaget är att precisera den gällande lagen och befullmäktiga den myndighet som beviljat stödet att vidta åtgärder i syfte att återkräva stödet i det fall att kommissionen genom sitt beslut ålägger finska staten att återkräva stödet.

Fördraget om Europeiska kol- och stålgemenskapen har upphört att gälla den 23 juli 2002 och kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG om gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin är inte längre i kraft. Hänvisningen till nämnda beslut i 1 § i den gällande lagen föreslås bli slopad.

1.2 Återkrav av stöd

I artikel 87.1 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ingår ett principförbud mot statligt stöd på grund av stödets konkurrenssnedvridande effekt. I artikel 87.2 anges de stöd som är förenliga med den gemensamma marknaden och i artikel 87.3 räknas de stöd upp som av särskilda skäl kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden. Beslutet om ett stöd kan bedömas vara förenligt med den gemensamma

marknaden eller inte tillkommer Europeiska gemenskapernas kommission. Kommissionens beslutanderätt baserar sig på artikel 88 och rådets förordning (EG) nr 994/98 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 (de nuvarande artiklarna 92 och 93) i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på vissa slag av övergripande statligt stöd som antagits med stöd av artikel 89.

Enligt artikel 2 i procedurförordningen ska alla planer på att bevilja nytt stöd anmälas till kommissionen av den berörda medlemsstaten för att kommissionen ska kunna avgöra huruvida ett planerat stöd eller stödprogram är förenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen övervakar också befintliga stödordningar samt granskar på eget initiativ arrangemang som kan omfatta stöd som inte är förenligt med EG-fördraget.

Om kommissionen anser att en medlemsstat betalat ut statligt stöd som inte är förenligt med den gemensamma marknaden, kan kommissionen i enlighet med artiklarna 11 och 14 i procedurförordningen förordna att utbetalningen av ett stöd ska avbrytas eller att det stöd som utbetalats ska återkrävas. Fram till slutet av november 2007 har kommissionen fattat endast ett beslut där finska staten ålagts att återkräva sådant stöd som avses i artikel 87 i EG-fördraget (kommissionens beslut K(2005)3871 slutl. 20.10.2005. Behandlingen av den talan om ogiltigförklaring som stödtagaren väckt pågår vid förstainstansrätten, mål T-455/05).

När det är fråga om ett statligt stöds förenlighet med den gemensamma marknaden, fungerar handels- och industriministeriet (från och med 1.1.2008 arbets- och näringsministeriet) som koordinerande och konsulterande myndighet i andra fall än dem som gäller jord- eller skogsbruk. Det har inte några uppgifter som har att göra med laglighetskontrollen av de stödordningar som olika nationella aktörer har beviljat. Ministeriet ska bl.a. tillställa kommissionen årsrapporter om alla stöd som de olika aktörerna betalar ut med undantag av de stöd som hör till jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsom-

råde. Även om medlemsstaternas lagstiftning inte förutsätter att det finns en särskild myndighet för övervakning av statligt stöd, ankommer det dock på medlemsstaterna att säkerställa att gemenskapsrätten efterlevs (lojalitetsförpliktelsen).

Också annat stöd än stöd som betalas ur ett anslag som reserverats i statsbudgeten kan utgöra sådant statligt stöd som avses i artikel 87 i EG-fördraget. I artikeln används uttrycket ”stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är”. En tolkning som går ut på att som statligt stöd betraktas även stöd som betalas ut av sådana regionala eller lokala myndigheter som är oberoende i förhållande till centralförvaltningen har vunnit hävd i gemenskapsrätten (t.ex. mål 248/84, Tyskland mot kommissionen, punkt 17 och mål T-358/94, Compagnie nationale Air France mot kommissionen, punkt 56). När man bedömer hurvida ett stöd ges med hjälp av statliga medel följer det av rättspraxis att ”det inte finns anledning att göra åtskillnad mellan sådana fall där stödet ges direkt av staten eller av offentliga eller privata organ som staten inrättat eller utsett för att administrera stödet”(mål C-482/99, Frankrike mot kommissionen, punkt 23).

Begreppet stöd måste också anses innebära mera än enbart ett penningbidrag som betalas till ett företag. Som sådant stöd som avses i artikel 87 i EG-fördraget betraktas ”de fördelar som beviljas av offentliga myndigheter och som på olika sätt minskar kostnader som normalt belastar ett företag liksom åtgärder som kan anses ge det mottagande företaget ekonomiska fördelar som det inte skulle ha erhållit enligt normala marknadsmissiga villkor”(mål T-157/01, Danske Busvognmænd mot kommissionen, punkt 57).

Om kommissionen konstaterar att sådant stöd som inte är förenligt med den gemensamma marknaden har betalats ut i Finland riktas beslutet där Finland åläggs att återkräva stödet till finska staten även om stödet inte har beviljats av statens medel. I ett sådant fall kan det uppstå oklarhet om det sätt på vilket återkrav ska verkställas eftersom det i 1 § i den gällande lagen endast konstateras att statligt stöd som avses i artikel 87 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

kan enligt kommissionens beslut helt eller delvis kan återkrävas hos mottagaren. Frågan om vilken aktör som är skyldig och samtidigt behörig att återkräva stödet lämnas öppen.

I de fall där stödet betalats med medel från ett anslag som reserverats i statsbudgeten, en statlig fond utanför statsbudgeten, en statlig fond eller Europeiska unionens medel, gäller de bestämmelser om återkrav som anges i 20–30 § i statsunderstödslagen (688/2001). Exempel på bestämmelser som gäller återkrävande av stödet finns dessutom i 32–36 § i regionutvecklingslagen (602/2002), 43, 44 och 46 § i strukturfondslagen (1401/2006) samt i 26–30 § i lagen om statsunderstöd för utvecklande av företagsverksamhet (1336/2006). Huvudprincipen i de nämnda lagarna, med några få undantag, är att den som betalar ut stödet också ansvarar för återkrävande av det. De lagar som nämns ovan täcker dock inte alla situationer där kommissionen med stöd av procedurförordningen kan fatta ett beslut om återkrävande av stödet, i vilket syfte den paragraf som nu föreslås bli ändrad ursprungligen har stiftats.

Den föreslagna 1 § har tre moment av vilka det första innehåller bestämmelser om behöriga myndigheter, det andra bestämmelser om innehållet i beslutet och det tredje verkställigheten av och sökande av ändring i beslutet. Syftet med lagändringen är att kommissionens beslut om återkrävande av stöd i fortsättningen direkt ska förplikta den som beviljat stödet att vidta åtgärder i syfte att återkräva stödet. Var och en som beviljar stöd ska se till att det beviljade stödet är förenligt med den gemensamma marknaden. Av denna anledning är det naturligt att den myndighet som beviljat stödet också ansvarar för återkrävande av det. Dessutom kan stödarrangemangen och stödformerna variera stort från fall till fall, varför den som beviljar stödet i princip har de bästa förutsättningarna att avveckla det arrangemang som kommissionen förbjudit och återställa läget som rådde innan något stöd hade beviljats.

Utöver återkrävande av stöd föreslås paragrafen även innehålla bestämmelser om avbrott i utbetalningen av ett stöd. Ett avbrott i utbetalningen av stödet är en naturlig följd av det att stödet konstaterats vara oförenligt med den gemensamma marknaden, och inga prak-

tiska problem torde uppstå vid verkställandet av det.

Även om det är fråga om endast ett nationellt verkställande av kommissionens beslut utan någon prövning har man vid beredningen av förslaget utgått från att återkrävande av stöd i den form som presenterats ovan är förknippat med utövande av sådan betydande offentlig makt som enligt 124 § i grundlagen endast kan anförtros åt myndigheter. Offentliga medel kan dock förvaltas även av andra instanser än myndigheter varför det i den föreslagna lagen föreslås att ansvaret för återkrävande av ett stöd ska åläggas den myndighet som utövar bestämmande inflytande över den sammanslutning som beviljar stödet. Enligt gemenskapernas domstol (mål C-482/99, Frankrike mot kommissionen, punkt 34) granskas frågan om beslutande inflytande i ljuset av de kriterier som anges i artikel 2.b i kommissionens direktiv 2006/111/EG av den 16 november 2006 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag samt i vissa företags ekonomiska verksamhet. Direktivet i fråga (som ersätter kommissionens direktiv 80/723/EEG av den 25 juni 1980, som har samma namn, jämte ändringar) har i Finland genomförts genom lagen om skyldighet att medge insyn i och lämna uppgifter om vissa företags ekonomiska verksamhet (19/2003), nedan lagen om insyn. Frågan om bestämmande inflytande studeras alltså på basis av kriterierna i 2 § 1 mom. 3 punkten i lagen om insyn. Om de kriterier som anges i lagen om insyn inte uppfylls, är det enligt den nuvarande tolkningen inte fråga om statligt stöd. Skyldigheten att verkställa återkravet av stöd gäller för en myndighet även om denna inte ensamt utövar ett bestämmande inflytande över den sammanslutning som beviljat stödet men som utövar inflytandet tillsammans med andra myndigheter.

I praktiken torde det inte förekomma situationer där någon behörig myndighet inte kan identifieras. På grund av att arten av ovan nämnda situationer kan variera mycket från fall till fall föreslås i momentet också en bestämmelse om att det ministerium som avses i lagen skall vara behörigt att agera om det inte annars är möjligt att identifiera någon behörig myndighet. Den behörighet som en-

ligt lagen tillkommer ministeriet gäller alltså enbart sådana situationer där någon behörig myndighet inte annars går att identifiera.

Gemenskapsrätten förutsätter att verkställandet av återkrav sker så snabbt och effektivt som möjligt. Gemenskapernas domstol har konstaterat att ”i skäl 13 i [procedur]förordningen preciseras att i fall av olagligt stöd som inte är förenligt med den gemensamma marknaden bör en effektiv konkurrens återställas, och preciseras att det därför är nödvändigt att stödet återkrävs utan dröjsmål. Tillämpningen av nationella förfaranden bör således inte försvåra återställandet av en effektiv konkurrens genom att hindra att kommissionens beslut genomförs omedelbart och effektivt. För att nå detta resultat bör medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att detta beslut verkställs ” (mål C-232/05, kommissionen mot republiken Frankrike, punkt 50).

I syfte att trygga konkurrenternas rättigheter enligt ovan föreslås att i lagen ska intas bestämmelser om att det beslut om återkrav som meddelas av myndigheten kan verkställas i den ordning som anges i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007). Till innehållet motsvarar den föreslagna bestämmelsen 35 § i statsunderstödslagen (688/2001).

Dessutom föreslås att beslutet ska iakttas trots eventuellt ändringssökande eftersom gemenskapernas domstol har ansett den franska lagstiftningen, enligt vilken ett överklagande av beslut om återbetalningskrav som fattats för att återkräva ett beviljat stöd resulterar i uppskov med verkställigheten, strida mot gemenskapsrätten. Ifall ett företag i förstainstansrätten yrkar på ogiltigförklaring av kommissionens beslut, är företagets rätts-säkerhet tryggad i och med att företaget har möjlighet att samtidigt söka anstånd med verkställigheten av återkravet (mål C-232/05, kommissionen mot Franska republiken, punkt 51-60).

Om ett företag söker ändring i ett beslut av en nationell myndighet om verkställande av återkrav kan också en nationell domstol ge förelägganden om verkställighet inom de ramar som gemenskapsrätten anger. Gemenskapernas domstol fastslog i målen Zuckerrafabriken (förenade målen C-143/88 och C-

92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen A.G. m.fl., punkt 23 och efterföljande punkter) och Atlanta (mål C-465/93, Atlanta Fruchthandels-gesellschaft mbH m.fl., punkt 51) ”att interimistiska åtgärder skall beviljas av en nationell domstol endast under följande förutsättningar:

– Den nationella domstolen skall hysa allvarliga tvivel om gemenskapsrättsaktens giltighet och skall, för det fall domstolen ännu inte handlägger frågan om den ifrågasatta rättsaktens giltighet, själv hänskjuta frågan till domstolen.

– Det skall föreligga krav på skyndsamhet i den meningen att de interimistiska åtgärderna skall vara nödvändiga för att undvika att parten som yrkar dem lider allvarlig och irreparabel skada.

– Den nationella domstolen skall ta vederbörlig hänsyn till gemenskapens intressen.

– Den nationella domstolen skall vid bedömningen av samtliga dessa förutsättningar följa domstolens eller förstainstansrättens avgöranden i fråga om förordningens giltighet eller i fråga om liknande interimistiska åtgärder på gemenskapsnivå”.

Enligt förslaget ska myndigheten utan dröjsmål verkställa kommissionens beslut om återkrav. Av procedurförordningen och EG-domstolens praxis (t.ex. mål C-232/05, kommissionen mot Franska republiken, punkt 50) följer kravet beträffande omedelbar och effektiv verkställighet. I kommissionens beslut anges i allmänhet en tidsfrist för verkställande av återkravet. Om verkställandet av återkrav är förenat med allvarliga problem har de nationella myndigheterna möjlighet att förhandla med kommissionen om en förlängning av tidsfristen i enlighet med principen om lojalt samarbete. Eftersom de tidsfrister som tillämpas vid återkrav härrör sig från gemenskapsrätten föreslås inga närmare bestämmelser som dem i lagen.

I kommissionens beslut anges det stödbelopp som skall återkrävas jämte ränta. Enligt procedurförordningen uppbärs ränta på stödet från den dag då stödet stod till stödtagarens förfogande. Den myndighet som ansvarar för återkrävande av stödet ska vid behov uppge datumet i fråga i sitt beslut. Enligt procedurförordningen kan kommissionen förordna om

att stödet skall återkrävas för en tid på högst tio år.

1.3 Anmälningsskyldighet och förfarandet för anmälan

I artikel 2.2 i procedurförordningen föreskrivs att ”i en anmälan skall den berörda medlemsstaten lämna alla nödvändiga upplysningar för att kommissionen skall kunna fatta ett beslut enligt artiklarna 4 och 7”. I artikel 17 föreskrivs vidare att ”kommissionen skall från den berörda medlemsstaten erhålla alla nödvändiga upplysningar för att i samarbete med medlemsstaten granska befintliga stödordningar”.

Enligt 2 § i den gällande lagen som föreslås bli ändrad utfärdas närmare bestämmelser om det nationella förfaringssättet vid anmälan av statligt stöd genom förordning av statsrådet. Statsrådet har med stöd av ovan nämnda paragraf utfärdat statsrådets förordning om de förfaranden som ska följas när statligt stöd anmäls till kommissionen (86/2004). Det förevarande förslaget till lagändring medför inget behov av att ändra förordningen i fråga.

Den föreslagna ändringen är en följd av en strävan att på lagnivå fastställa ministeriets rätt att få och förmedla uppgifter i syfte att övervaka stödet. Ändringsbehovet härrör sig från lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999). I 26 § i nämnda lag finns en huvudregel som anger att ur en sekretessbelagd myndighetshandling kan en myndighet lämna ut uppgifter endast om i lag särskilt tagits in uttryckliga bestämmelser om rätten att lämna ut uppgifter. Eftersom förfarandet för övervakning och anmälan av stöd kan förutsätta utlämnande av sådana uppgifter som omfattas av sekretessen till kommissionen, föreslås att i lagen intas en behörighetsbestämmelse som ger ministeriet rätt att utan hinder av sekretessbestämmelserna fullgöra sin anmälningsskyldighet som följer av artikel 88 i EG-fördraget och av procedurförordningen.

Vid begränsning av anmälningsskyldigheten ska utlåtandet av riksdagens grundlagsutskott (GrUU 37/2005 rd) beaktats. I utlåtandet konstateras att ministeriets rätt att få information bara avgränsas till nödvändiga

uppgifter. Anmälningsskyldigheten kan inte begränsas till att enbart gälla vissa parter eller företag eftersom rätten att få upplysningar i procedurförordningen uttrycks med "alla nödvändiga upplysningar". I regel gäller förfrågningarna uppgifter från den som beviljat stöd, stödtagare och eventuellt också misstänkta företag som erhållit stöd, eller upplysningar i syfte att påvisa att en viss åtgärd inte utgör statligt stöd enligt artikel 87. Dessutom ändras gemenskapens regelverk (acquis communautaire) hela tiden till följd av nya bestämmelser och praxisen i gemenskapens domstol. Procedurförordningen är direkt förpliktande för medlemsstaterna och ministeriets rätt att få upplysningar kan inte bestämmas vara mindre omfattande än ministeriets skyldighet att lämna upplysningar till kommissionen. Gränserna för ministeriets rätt att få upplysningar föreslås således bli fastställda enligt nödvändighetskriteriet, användningsändamålet och kraven i procedurförordningen.

Rätten att utfärda förordning föreslås bli utvidgad till att utöver anmälningsförfarandet även täcka annan skyldighet att lämna upplysningar som följer av artikel 88 i EG-fördraget och av procedurförordningen.

1.4 Andra ändringar

Hänvisningarna till handels- och industriministeriet i den gällande lagen har lagtekniskt genomförts så att i 3 och 4 § används uttrycket "ministeriet" och att i 3 § 4 mom. ingår en definition som lyder "i denna lag avses med ministeriet handels- och industriministeriet, om inte något annat bestäms genom förordning av statsrådet". Det föreslås att en hänvisning till ministeriet ska användas också i 1 och 2 §, varför även definitionen föreslås överföras till 1 §.

Handels- och industriministeriets uppgifter överförs till det nya arbets- och näringsmini-

steriet från och med 1.1.2008 genom lagen om överföring av vissa uppgifter till arbets- och näringsministeriet (971/2007). Även ärenden som avses i denna lag skall sedan dess handläggas av arbets- och näringsministeriet.

2 Propositionens konsekvenser

Den föreslagna lagen innebär en ändring av det nuvarande rättsläget endast i fråga om återkrävande av stöd. Hittills har kommissionen för Finlands del fattat ett enda beslut om återkrävande av statligt stöd. Sådana fall förväntas inte heller i fortsättningen bli många men den föreslagna ändringen möjliggör ett snabbt och effektivt verkställande av kommissionens beslut också i dessa sällsynta fall.

Propositionen har inga statsekonomiska verkningar.

3 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänstearbete vid handels- och industriministeriet. Propositionen har behandlats i sektionen för konkurrens och statsstöd (EU 12) och utlåtande om utkastet till proposition har begärts av samtliga ministerier, med undantag av försvarsministeriet, och Konkurrensverket samt, bland organisationerna, av Finlands Kommunförbund r.f., Finlands näringsliv r.f. och Företagarna i Finland r.f.

De synpunkter som framförts i utlåtandena har i mån av möjlighet beaktats vid den slutliga utformningen av propositionen.

4 Ikraftträdande

Lagen borde träda i kraft så snart som möjligt.

Med stöd av vad som anförts ovan förelägs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av lagen om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 28 mars 2001 om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd (300/2001) 3 § 4 mom. samt
ändras 1 och 2 § som följer:

1 §

Avbrott i utbetalningen av stöd samt återkrav av stöd

Ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission om avbrott i utbetalningen eller återkrävande av stöd som avses i artikel 87.1 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ska verkställas utan dröjsmål i Finland. Beslutet skall verkställas av den myndighet som beviljat stödet i fråga. Om stödet beviljats av någon annan än en myndighet, ska verkställandet skötas av den myndighet som ensam eller tillsammans med andra myndigheter utövar bestämmande inflytande över den sammanslutning som beviljat stödet. Om det utgående från kommissionens beslut och detta moment inte är möjligt att specificera någon behörig myndighet, ansvarar arbets- och näringsministeriet, nedan *ministeriet*, för verkställigheten av återkravet.

Ett beslut om återkrav som fattats av kommissionen verkställs genom ett beslut av den myndighet som ansvarar för återkravet. I beslutet ska specificeras de företag som är

skyldiga att återbetala stöd, det belopp som ska återkrävas och den ränta som ska betalas på det samt andra nödvändiga omständigheter så som föreskrivs i kommissionens beslut.

Ett beslut om verkställande av återkrav som fattats av en nationell myndighet kan verkställas i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007) och ändring i beslutet skall sökas i den ordning som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Beslutet ska iakttas genast trots eventuellt ändringsökande.

2 §

Lämnande av upplysningar och anmälningsförfarande

Utan hinder av vad som i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) eller i någon annan lag föreskrivs om sekretess, har ministeriet rätt att få de upplysningar som är nödvändiga för fullgörande av den förpliktelse att lämna upplysningar som föreskrivs i rådets förordning

(EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget. Ministeriet förmedlar uppgifterna vidare till Europeiska gemenskapernas myndigheter.

Närmare bestämmelser om det nationella förfaringssättet vid anmälan av stöd och fullgörandet av anmälningskyldigheten i övrigt

utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 21 december 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Handels- och industriminister *Mauri Pekkarinen*

*Bilaga
Parallelltexter*

Lag

om ändring av lagen om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 28 mars 2001 om tillämpning av vissa av Europeiska gemenskapernas bestämmelser om statligt stöd (300/2001) 3 § 4 mom. samt
ändras 1 ja 2 § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Bestämmelsen om återkrävande av stöd

Statligt stöd som avses i artikel 87 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller i kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG om gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin kan enligt kommissionens beslut helt eller delvis återkrävas hos mottagaren.

Föreslagen lydelse

1 §

Avbrott i utbetalningen av stöd samt återkrav av stöd

Ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission om avbrott i utbetalningen eller återkrävande av stöd som avses i artikel 87.1 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ska verkställas utan dröjsmål i Finland. Beslutet skall verkställas av den myndighet som beviljat stödet i fråga. Om stödet beviljats av någon annan än en myndighet, ska verkställandet skötas av den myndighet som ensam eller tillsammans med andra myndigheter utövar bestämmande inflytande över den sammanslutning som beviljat stödet. Om det utgående från kommissionens beslut och detta moment inte är möjligt att specificera någon behörig myndighet, ansvarar arbets- och näringsministeriet, nedan ministeriet, för verkställigheten av återkravet.

Ett beslut om återkrav som fattats av kommissionen verkställs genom ett beslut av den myndighet som ansvarar för återkravet. I beslutet ska specificeras de företag som är skyldiga att återbetala stöd, det belopp som ska återkrävas och den ränta som ska betalas på det samt andra nödvändiga omständigheter så som föreskrivs i kommissionens beslut.

Ett beslut om verkställande av återkrav som

fattats av en nationell myndighet kan verkställas i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007) och ändring i beslutet skall sökas i den ordning som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Beslutet ska iakttas genast trots eventuellt ändringsökande.

2 §

Förfarandet för anmälan av stöd

Närmare bestämmelser om det nationella förfaringssättet vid anmälan av statligt stöd enligt Europeiska gemenskapernas bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet.

2 §

Lämnande av upplysningar och anmälningsförfarande

Utan hinder av vad som i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) eller i någon annan lag föreskrivs om sekretess, har ministeriet rätt att få de upplysningar som är nödvändiga för fullgörande av den förpliktelse att lämna upplysningar som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget. Ministeriet förmedlar uppgifterna vidare till Europeiska gemenskapernas myndigheter.

Närmare bestämmelser om det nationella förfaringssättet vid anmälan av stöd och fullgörandet av anmälningskyldigheten i övrigt utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

3 §

Kontrollbesök hos företag

I denna lag avses med ministeriet handels- och industriministeriet, om inte något annat bestäms genom förordning av statsrådet.

(4 mom. upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .
